

Đề bài

Dựa trên đoạn
trích Mã Giám Sinh
mua Kiều,
hãy kể lại sự kiện
Mã Giám Sinh
đến mua Kiều.

Bài làm

Thúy Kiều là một cô gái tài hoa, khuê các, con một gia đình trung lưu ở Bắc Kinh. Nàng sống một cuộc sống vô cùng hạnh phúc bên cạnh cha mẹ và hai em. Nhưng quãng thời gian đó thật ngắn ngủi, gia đình Kiều bị vu oan, của cải bị vét sạch, cha và em bị tra khảo bằng nhục hình. Mới mười sáu tuổi, Kiều đã phải đi đến một quyết định vô cùng đau xót là bán mình chuộc cha và em, dứt bỏ đi mối tình đầu say đắm với chàng công tử Kim Trọng.

Kiều đã tìm đến một mục mỗi trong vùng và nhờ giúp mình lấy chồng càng nhanh càng tốt. Sau khi thỏa thuận xong khoản tiền thưởng của mình, mục mỗi đã đồng ý dẫn một người đàn ông đến tìm Kiều để hỏi cưới. Người mà Kiều chờ sẵn ở cửa đã lễ phép hỏi rằng:

- Chẳng hay quý tính đại danh của ngài là gì ạ?

Hắn trả lời cộc lốc:

- Mã Giám Sinh.

- Ngài là người miền nào ạ? Có gần đây không thưa ngài?

- Lâm Thanh, cũng gần thôi.

Chao ôi, cái cách trả lời sao mà khiêm nhã, hẳn tự giới thiệu là Mã Giám Sinh ấy vậy mà cung cách trả lời thật không “giám sinh” một chút nào. Mã Giám Sinh thoáng qua là đã biết hắn đã hơn bốn mươi tuổi, cái tuổi đã quá già để có thể lấy vợ. Ấy vậy mà trên mặt hắn tuyệt nhiên không có một sợi râu nào, vô cùng “nhẵn nhụi” và “traoi to”. Hôm nay hắn lại còn mặc một bộ quần áo kiêu chú rẻ nữa chứ. Áo đỏ chót, quần cũng đỏ chót, đầu đội mũ đen, tóc búi gọn ghẽ, lại còn cầm quạt có vẽ tranh sơn thủy để phe phẩy nữa chứ. Lố bịch hết sức. Đi theo hắn là một lũ tôi tớ chẳng có tôn ti trật tự gì cả. Hắn nói một câu, bọn chúng nói hai câu cứ loạn cả lên. Khi được mục mỗi dẫn vào trong nhà, Mã Giám Sinh đã nhảy tót lên ghé trên ngai. Đó là ghé danh cho bậc bề trên, con cháu không được phép tùy tiện ngai lên. Mã đến đây với tư cách con rể, vậy mà lại ngai tót lên một cách sỗ sàng đến như vậy quả là bất lịch sự. Trong khi hắn ngai đầy, mắt đảo đi đảo lại thì mục mỗi đã giục Kiều ra chào khách. Kiều lúc này đang ở trong một tâm trạng vô cùng tuyệt vọng và đau khổ. Đang có hai nỗi buồn giày xé tâm hồn nàng. Nàng phải chọn giữa một trong hai điều đó, đối với nàng quả thật là tàn nhẫn. Cuối cùng nàng đã chọn chữ hiếu và bước ra ngoài. Đi một bước là bao nhiêu dòng lệ của nàng tuôn rơi. Kiều khóc mà vẫn rất đẹp. Đối với nàng thì việc ra chào khách xem mặt quả là một việc làm vô cùng xấu hổ vì nàng là con gái khuê các, xưa nay chưa ra khỏi phòng để chào như vậy bao giờ. Thấy nàng buồn bã, xấu hổ, mục mỗi lo lắng, sợ Mã Giám Sinh không ưa thì Kiều sẽ bị mất giá. Mục bèn ra sức vén tóc, bắt tay Kiều, chỉ cho Mã Giám Sinh xem tóc nàng, mắt nàng... mà không nhận thấy rằng việc đó làm cho Kiều lại càng buồn tủi hơn vì một cô gái con nhà danh giá nay lại trở thành món đồ để người khác đi bán lại, bị coi như một thứ đồ đạc chứ không phải

là con người nữa. Nhưng bọn tàn ác bắt nhân kia thì quan tâm gì đến việc đấy, chúng chỉ nghĩ đến tiền, tiền, tiền mà thôi. Mã Giám Sinh đã tận mắt thấy sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của Kiều. Nhưng hẳn thực chất là một con buôn giả dối và lọc lõi, hẳn đến đây với mục đích mua Kiều về làm ca kỹ cho lầu xanh của Tú Bà nên hẳn vẫn còn muốn thử xem Kiều có thực sự tài hoa như mụ mối mách bảo hay không. Hẳn bắt Kiều phải đàn cho hẳn nghe, Kiều đã đàn ngay cả khúc Bạc mệnh của mình tự viết với tất cả tâm trạng đau khổ của mình. Tiếng nhạc du dương, tha thiết làm rung động lòng người, nhưng Mã Giám Sinh vẫn chưa vừa ý, hẳn bắt Kiều phải làm thêm một bài thơ để vào chiếc quạt giấy của hẳn. Kiều đã làm đúng yêu cầu, Mã Giám Sinh rất ưng ý và đã đồng ý mua người. Hẳn quay sang hỏi mụ mối:

- Mua ngọc đến Lam Kiều, sinh nghi ta cần chuẩn bị là bao nhiêu?

Lời nói mới thật hoa mỹ làm sao, trái ngược hẳn với những lời hẳn đã nói trước kia. Nhưng bản chất con buôn của hẳn vẫn bộc lộ rất rõ khi mụ mối ra giá:

- Đây là một tuyệt thế giai nhân đáng giá nghìn vàng, chỉ vì hoàn cảnh gia đình nên phải bán mình, xin ngài thương xót.

Nhưng Mã Giám Sinh đâu chịu mất nhiều tiền thế, hẳn cò kè bớt một thêm hai với mụ mối một hồi lâu. Cuối cùng cả hai đồng ý với bốn trăm năm mươi lạng vàng. Một cái giá vô cùng rẻ mạt đối với một con người “sắc đành đòi một tài đành họa hai” là Kiều.

Thế là Kiều đã bị bán đi, cuộc đời này đã rẽ sang một trang mới. Bao nhiêu thù thách, khó khăn, chàm bầy đang chờ nàng ở phía trước. Ôi! Giá như trên đời này không có những con người bắt nhân, coi tiền bạc quý hơn tính mạng con người thì đã không có những cảnh tượng đau xót đến thế, cuộc đời Kiều đã không phải khổ như sau này.